

[Bernhard Baunsgaard]

hverken er værre eller bedre end andre mennesker, kan vi konstatere, at i visse tilfælde har denne paragraf været brugt til at skabe en skattefri opsparing i hjemlandet. Det er misbrug af det, man har tænkt, og det vil jeg gerne være med til at se på, men jeg vil ikke være med til at se på det ved en lovgivning af denne art.

Derimod vil jeg gerne tage udgangspunkt i det, som den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen, var inde på, da han sagde, at der skal også være penge tilbage, så den, der indgår forsørgelseskontrakten, kan få en rimelig levestandard. Derfor tror jeg, det rigtige ville være at sige: hvem er det, han ønsker at sikre? Er det moderen, faderen eller måske anden nær familie, og hvilken levestandard har man i det pågældende land? Jeg forestiller mig, at man kan få en rimelig udgang på hele denne diskussion ved at sige, at i Pakistan vil en rimelig forsørgelseskontrakt blive på så og så mange tusinde kroner om året. Her gætter jeg på, at 6.000 kr. er meget rimeligt. I andre af de lande, vore fremmedarbejdere kommer fra, er 6.000 kr. til gengæld helt urimeligt.

Jeg tror, vi kan komme igennem ved sådanne centralt fastsatte højeste beløb for forsørgelseskontrakter rundt om i verden, hvor vore fremmedarbejdere kommer fra. Dette er ikke diskrimination, for meningen er jo ikke, at man skal berøves muligheden for selv at få en rimelig levestandard. Vi ville jo aldrig godkende, at en mand, der tjener 200.000 kr., tegner to forsørgelseskontrakter på 2 gange 75.000 kr. og har 50.000 kr. tilbage til sig selv her i landet, heller ikke selv om modtagerne er skattepligtige.

Lovforslaget rejser derudover en række spørgsmål, som jeg godt vil drøfte i udvalget. »Ikke skattepligtige her i landet«, det må formentlig også kunne ramme danskere, der har taget bopæl i udlandet. Jeg ved ikke, om der dér kommer konflikter med EF-lovene og de løfter, vi har givet dér, men det vil jeg gerne have oplyst.

Desuden er der tale – og det interesserer mig overordentlig stærkt – om forsørgelseskontrakter til selskaber, foreninger og institutioner. Det er med andre ord sådan, at man kan oprette en fond for sine egne penge og derefter tegne en forsørgelseskontrakt på 10.000 kr., 20.000 kr., 25.000 kr. skattefrit om året til foreninger og institutioner m. m. her i

landet. Der er måske anledning til at drage det spørgsmål frem i denne forbindelse og spørge, om vi fortsat ønsker, at indkomster på den måde skal kunne overføres skattefrit, i det store og hele til disposition – det må man jo huske – for skatteyderen selv. En sådan fond kan han have den afgørende indflydelse i. Han kan kun bruge den til fremme af formål, han i øvrigt anser for gode – hvad enten det er Indre eller Ydre Mission, eller det er at fremme seksualfriheden, eller hvad han finder på – men al den slags vil kunne lade sig gøre skattefrit, og det er da ikke rimeligt. Skal vi ikke se på det samtidig?

Bollmann (CD):

Jeg skal på CDs vegne give principiel tilslutning til en ændring af ligningsloven med en begrænsning af mulighederne for at fradrage ydelser, der udbetales til modtagere, som ikke er skattepligtige her i landet. Som argument herfor vil jeg bl. a. gerne fremhæve ministerens egne bemærkninger om, at de nugældende regler har givet anledning til en del kritik og til betydelige administrative vanskeligheder.

Det er nævnt, at der ved behandlingen af lovforslaget let kan komme følelsesmæssige argumenter frem i debatten. Det har vi da også fra CDs side haft øje for, men det behøver ikke forhindre, at man forsøger sig med en løsning af problemet. Jeg har sagt, at vi i princippet gerne ser en ændring, men jeg vil også godt se nærmere på, om det netop skal være 6.000 kr., der skal være grænsen. I den forbindelse må jeg have lov til at understrege, at indkomstskatteudvalget egentlig foreslog en total afskaffelse af fradragsretten. Men som sagt, det er noget, vi kan se nærmere på under udvalgsarbejdet sammen med andre spørgsmål, der er rejst i forbindelse med lovforslaget.

Waldorff (VS):

Efter min opfattelse er det forslag, der er lagt frem, udtryk for et løftebrud fra skatteministerens side. Jeg havde et spørgsmål den 23. januar i år om begrundelserne for planerne om begrænsning af fradrag for forsørgelseskontrakter, og dér sagde skatteministeren, sp. 3826–3827 i folketingets forhandlinger 1979–80 (2. saml.):